

בית המשפט העליון

רע"פ 8268/18

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו בתיק עפ"ג 20552-07-18 מיום 31.10.2018 שניתן על ידי כב' השופטים ד' ברלינר, ש' יניב וא' הימן ובקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר

בשם המבקש: עו"ד גיא זהבי

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופטים ד' ברלינר, ש' יניב ו-א' הימן) מיום 31.10.2018 בעפ"ג 20552-07-18, בגדרו נדחה ערעור המבקש על חומרת העונש שגזר עליו בית משפט השלום בתל אביב-יפו (כב' השופט צ' עוזיאל) ביום 3.6.2018 בת"פ 6575-04-15.

1. המבקש הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן המחזיק שלושה אישומים. על פי המתואר בכתב האישום המתוקן, המבקש נהג לגלוש באתרי אינטרנט בעשרות הזדמנויות שונות ולהתכתב עם גולשות שהתרשם כי הן קטינות (להלן: הקטינות) בצ'אטים ובאמצעות תוכנה המאפשרת קיום שיחות וידאו. ההתקשרות כללה התכתבויות בעלות תוכן מיני וכן מעשים מיניים כמפורט בכתב האישום. כך למשל, המבקש הציע לקטינה באישום הראשון לחשוף את איבר מינו בפניה ושאל אם תהיה מוכנה לצפות בו כשהוא נוגע באיבר מינו. כמו כן, המבקש חשף את איבר מינו בפני הקטינה באישום השני ובפני שוטרת שהתחזתה לקטינה כמפורט באישום השלישי, נגע בו בפניהן והפציר בהן לחשוף בפניו חלקי גוף אינטימיים.

המבקש אף שאל את הקטינה באישום השני אודות עברה המיני וציין במספר הזדמנויות כי הוא מעוניין לבצע בה מין אוראלי.

בגין מעשים אלה הואשם והורשע המבקש בעבירות הבאות: בגין האישום הראשון – ניסיון להטרדה מינית לפי סעיף 3(א)(3) ו-3(א)(4) בצירוף סעיפים 3(א)(6) לחוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-1998 וסעיף 25 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: החוק), וניסיון למעשה מגונה לפי סעיף 349(ב) בצירוף סעיף 25 לחוק; בגין האישום השני – מעשה מגונה לפי סעיף 349(ב) לחוק; ובגין האישום השלישי – ניסיון מעשה מגונה לפי סעיף 348(א)(3) (כך במקור) בצירוף סעיף 25 לחוק.

2. בית משפט השלום קבע מתחמי ענישה נפרדים לכל אישום וגזר על המבקש עונש כולל של עשרה חודשי מאסר בפועל; שישה חודשי מאסר על תנאי; ופיצוי למתלוננת באישום השני, תוך דחיית המלצת שירות המבחן להעמיד את המבקש בצו מבחן ולהשית עליו עונש מאסר בדרך של עבודות שירות. בקביעת העונש ניתן משקל לריבוי העבירות והתפרסותן לתקופה של שנה, כלפי מספר קורבנות; להיות המבקש שוטר במשטרת ישראל ותרומתו לחברה; לעברו הפלילי הנקי; ולהירתמותו להליך טיפולי ייעודי לעברייני מין – הגם שגורמי המקצוע העריכו כי הישגיו הטיפוליים דלים וקיימת בעייתיות בהתייחסותו לביצוע העבירות והבנתו את הצורך בטיפול.

3. ערעור שהגיש המבקש לבית המשפט המחוזי נדחה, משנמצא כי רף הפגיעה בקטינות גבוה במיוחד והעונש שנגזר מאוזן ואף נוטה לקולה. בתמצית, בית המשפט דחה את טענת המבקש לטעות בגזירת הדין, שלשיטתו של המבקש באה לידי ביטוי בכך שבית משפט השלום לא ציין במפורש כי עניינה של העבירה לפי סעיף 349(ב) לחוק היא במעשה מגונה בפומבי. נקבע כי בית המשפט דייק בעובדות כתב האישום ובהוראות החיקוק; כי מתחם הענישה בכל אישום נקבע באופן קונקרטי על בסיס העובדות בהן הודה המבקש; וכי ממילא ההתייחסות לעבירה כמעשה מגונה לא הרעה עם המבקש או גרמה להחמרה בענישה. עוד אושרו מתחמי הענישה שנקבעו ונדחתה הטענה כי יש לסטות מהם בשל שיקולי שיקום.

4. על פסק הדין הגיש המבקש את הבקשה שלפניי ולצידה בקשה לעיכוב עונש המאסר שהושת עליו. כמו כן המבקש עתר להורות לשירות המבחן להגיש תסקיר משלים בעניינו.

המבקש טען כי עניינו מעלה שאלה משפטית עקרונית הנוגעת לגזירת עונש מאסר מאחורי סורג ובריח בנסיבות בהן הנאשם הופנה בשלב המעצר להליך טיפולי שהסתיים בהצלחה. כן נטען כי נגרם למבקש עיוות דין חמור המצדיק דיון בפני ערכאה שלישית. המבקש חוזר על טענותיו לעניין הטעות בסיווג העבירה שנגררה אף לתסקיר שירות המבחן ולהערכת המסוכנות שניתנה בעניינו, וכן על הצורך להתחשב בהליך השיקום שעבר. המבקש הוסיף וטען כי אין להשית עליו עונש של מאסר מאחורי סורג ובריח, וכי בנסיבות המקרה הדבר עומד בניגוד לאינטרס הציבורי. המבקש הפנה לחוות דעת שהוכנו במסגרת הטיפולית שבה השתתף ולתסקיר שירות המבחן, ועתר לאימוץ המלצת התסקיר ולהקלה בעונש כך שירוצה בדרך של עבודות שירות.

5. דין הבקשה להידחות אף ללא צורך בתגובת המשיבה.

על אף ניסיונו של המבקש לשוות לבקשה נופך עקרוני, טענותיו ממוקדות בנסיבות המקרה הקונקרטי וככאלו אינן מקימות עילה לדיון ב"גלגול שלישי". ההלכה היא כי רשות ערעור תינתן במקרים המעלים שאלה בעלת חשיבות כללית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים, או במקרים בהם מתגלה חשש לעיוות דין או אי-צדק (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה), פ"ד לו(3) 123 (1982); רע"פ 5066/09 אוהיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)), ולא מצאתי כי זה המקרה שלפניי.

טענת המבקש לפיה מכיוון שבגזר הדין לא צויין כי עסקינן במעשים מגונים בפומבי הדבר הוביל להחמרה בעונש, נבחנה ונדחתה על ידי בית המשפט המחוזי, ובדין נדחתה. מעיון בגזר הדין עולה כי מתחם הענישה והעונש נקבעו על סמך העובדות בהן הודה המבקש ועל סמך פסיקה הדומה לנסיבות המקרה, ולא נפלה בו טעות שהחמירה עם המבקש. למעשה, עניינה של הבקשה היא בחומרת העונש שנגזר, וזו אינה מצדיקה מתן רשות ערעור אלא במקרים בהם מתקיימת סטייה ניכרת ממדיניות הענישה (רע"פ 3183/17 קרויז נ' מדינת ישראל (25.4.2017)). בהתחשב בכך שעסקינן בשלושה אישומים כלפי קורבנות שונים, ובהתחשב בכך שהמעשים החמורים התפרסו על פני תקופה ממושכת ונעשו בעשרות הזדמנויות – איני סבור כי העונש הכולל מצדיק את התערבותה של ערכאת הערעור. אף אני כבית המשפט המחוזי מוצא בהיות המבקש שוטר נסיבה המוסיפה חומרה לעניינו. אשר לשיקולי השיקום עליהם הצביע המבקש, אסתפק בלהפנות לדברי בית המשפט המחוזי שהתייחס להערכת המסוכנות בעניינו של המבקש ולאמור בגוף תסקיר שירות המבחן, מהם עולה כי המבקש עודנו

מתקשה לראות את עצמו כפוגע, בעל דפוסים הגנתיים ואינו מודע לסיכונים הפוטנציאליים במצבו. בנסיבות אלה, גם הליך השיקום שעבר המבקש אינו מקים עילה להתערבות בעונש.

6. סוף דבר – הבקשה נדחית, וממילא נדחית הבקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר. המבקש יתייצב לריצוי מאסרו ביום 3.12.2018 כאמור בפסק דינו של בית המשפט המחוזי.

ניתנה היום, י"ט בכסלו התשע"ט (27.11.2018).

ש ו פ ט